

ALPINISME REPORTATGE

El muntanyenc lleidatà Juanjo Garra ha sumat al seu palmarès el setè vuit mil al coronar el passat 21 de maig el quart cim més alt del planeta, el Lhotse (8.516 m), triomf que va compartir amb la resta de la cordada que l'acompanyava, els aragonesos Carlos Pauner i Javier Pérez, el basc Juanito Oiarzabal i el madrileny Carlos Soria.

JUANJO GARRA

El rei de les altures

El lleidatà Juanjo Garra ha sumat recentment al seu palmarès el setè vuit mil que ha ascendit en la seua carrera || Va ser una expedició plena de dificultats, de les més dures que recorda

Juanjo Garra, a punt de creuar una esquerdada de gel camí del Lhotse.

XAVIER MADRONA

LLEIDA | No hauria de ser un heroi anònim però no té el poder mediàtic d'altres estrelles de l'esport. A Juanjo Garra podem veure'l corrent pel carrer, agafat al telèfon de la feina o anant a buscar al col·legi la seua filla Aina com el més comú dels mortals, però escala muntanyes de més de 8 quilòmetres d'altitud, arrisca la vida en condicions extremes i tot amb un somriure per bandera. Viu, abans que res, la vida. Garra relata en primera persona en aquest reportatge les seues sensacions i vivències més íntimes al Lhotse.

1 Risc. "La gent deu pensar que busquem el risc com a finalitat i no és veritat. Intentem gestionar el risc i consensuar decisions basant-nos en l'experiència dels anys, el sentit comú i l'habilitat per avaluar les situacions. Hi havia llocs al Lhotse on calia respirar un parell de vegades abans d'agafar impuls i ficar-se de la llei de la probabilitat. Metres cúbics de gel i neu com edificis de tres plantes desafiaven el lleu equilibri de la glacera."

2 Muntanya. "M'agradaria fer una reflexió en veu alta arran de la polèmica sorgida entre Edurne Pasaban i Juanito Oiarzabal, que afectava la nostra expedició del Lhotse. La meua opinió és que la muntanya no s'ha de convertir en un xou amb finalitats mediàtiques perquè l'embrutarem. La condició humana és així. Ens falta a tots més humilitat i sentit comú. Els valors que representava la muntanya s'han perdut o, més ben dit, s'han venut en aquest mercadeig de la societat global. Per fortuna, encara som molts els que creiem en la passió irreverent que irradia la muntanya, on aconseguim premis personals intangibles que no es poden comprar si no conquerir."

3 Família. "Cada vegada que la meua filla Aina em preguntava per telèfon: Pare, quan tornaràs?, no trobava una resposta fàcil ni lògica a 7.500 quilòmetres de distància. Sóc conscient que cada vegada que marxo d'expedició, els dubtes i les incerteses s'instal·len al domicili familiar. El meu ritual nocturn era escriure al meu diari personal fins que començaven els badalls i el dolç comiat mirant les fotos familiars."

4 Convivència. "Sis persones convivint en un camp base al llarg d'un mes i mig durant les vint-i-quatre hores del dia, en unes condicions tan extremes, la veritat és que dona per a molt. Com és normal, la probabilitat que algú es despertés amb el peu esquerre era evident. Tots fèiem broma fent apostes de quan Juanito apareixeria amb els cables creuats a la tenda comunitària. Això sí, l'enuig li va passar al migdia quan vaig sortir de la cuina amb el plat del dia que havia preparat."